

V následujícím textu bych chtěl jako člověk z praxe, který má konkrétní zkušenosti s vedením vinařské firmy a návazností na novelu vinařského zákona poukázat na její kontraproduktivní dopady. V několika oficiálních komentářích a průvodních zprávách k novele se otevřeně přiznává její **restriktivní dopad a omezení počtu prodejních míst**. Také na moji firmu tato ztráta odbytišť krutě dopadne a předpokládaná ztráta tržeb bude katastrofální. Zaměstnávám asi 65 osob s jejichž osudem si novela nedělá starosti. Připomínám, že na podporu zachování prodeje sudového vína byla do poslanecké sněmovny doručena petice se 105.000 podpisy. Tedy třetí nejrozsáhlejší v historii.

Novela vinařského zákona se postupnou snahou o regulaci stala podivným kočkopsem.

Prodej zahraničního sudového vína de jure povoluje, de facto zakazuje.

Dle stávajícího textu zákona je možné prodávat sudová vína jen v provozovně příjemce zahraničního vína, nebo výrobce tuzemského vína. V praxi to znamená, že na požadovaný průvodní doklad (fakturu) musí být v případě dovozu např. z Chile uvedeni všichni příjemci s konkrétním množstvím litrů. Je běžné, že se taková vína prodávají v mém případě asi 150 odběratelům po dobu několika měsíců, aniž by se předem dalo odhadnout kolik si jednotlivec odebere. Jsem si jist, že v případě požadavku na splnění takového vyhotovení průvodního dokladu na zámořského partnera bude takový obchodník z ČR jen k smíchu. Tímto tedy prakticky **odpadá možnost prodeje zahraničního sudového vína ve většině provozoven zamýšlených příjemců**.

Zúčastnil jsem se několika diskuzí na toto téma obhájci novely uvědomujíc si toto absurdum začínají navrhopvat zavedení systému **schop in schop**. Jako praktik opět uvedu dopady tohoto systému, který předpokládá, že si smluvně zajistím prodej u stávajícího vinotékaře, avšak víno bude po celou dobu majetkem mé firmy a tato za něj ponese po celou dobu odpovědnost. V případě několika stovek odběratelů mne tento požadavek staví do neřešitelné situace odpovídat i za veškeré náležitosti: (správné označení, správné skladování, správné účtování, správné vedení vinařské evidence...) To znamená v praxi převzít veškerá rizika spojená s prodejem bedlivě sledované komodity na bedra jediného subjektu, který to nemůže zvládnout a s určitostí jej čeká správné řízení ukončující jeho strastiplnou cestu. Kontrolní orgány tak budou moci označit konkrétního viníka, ale ostatní prodejci pak budou v podstatě nepostizitelní a podle toho se také budou i chovat.

Tedy i tímto směrem cesta patrně nevede. Pokud cílem není restriktivní dopad a zničení mnoha tisíc českých podnikatelských subjektů. Tím by se otevřela cesta na trh balenému vínu a já s určitostí tvrdím, že **tvorba přidané hodnoty by již nezůstávala v českých rukou**, ale záhy by se přesunula na pole supermarketů, které by okamžitě vše nahradili a zaplnili vzniklou díru na trhu a nabídli laciné lahvové víno z ostatních vinařských zemí. Podobné případy jistě není třeba jmenovat. Obhájci novely často vyzdvihují podporu českých a moravských producentů. Je však nutné si uvědomit, že dostatek vína bez dovozu v ČR nikdy nebude. Je třeba si také uvědomit, že nejen domácí producenti jsou příslušníci ČR ale i ti, kdo víno dovážejí, zpracovávají, školí a následně prodávají.

Návrh novely se staví absolutně odlišným způsobem k vínu jako surovině vzniklé v ČR a dovezenému ze zahraničí. **Je to diskriminační požadavek**. Domácí producenti si poměrně snadno zasmluvní své stávající zákazníky a ačkoli podivným obratem, učiní z nich také výrobce, což je návrhem povoleno a zamýšleno. Jejich odpovědnosti pak nebudou tak dalekosáhlé se všemi dalšími dopady.